

Itineraris senyalitzats al Parc de la Serralada de Marina

SL-C 95 De Tiana al turó de Galceran

GR 92. Sender del Mediterrani. De Tiana a Montcada i Reixac

Itinerari pedagògic torrent de les Bruixes a Torribera*

SL-C 96. El Rocar*

SL-C 140. La vall de Pomar*

SL-C 141. De Torribera a Puig Ca llar*

SL-C 142. El torrent de l'Amigó*

SL-C 143. Al voltant de Sant Pere de Reixac*

SL-C 144. La vall de Sant Jeroni d Murtra*

SL-C 145. La vall de Montalegre*

SL-C 146. De la font de l'Alba a la Conreria

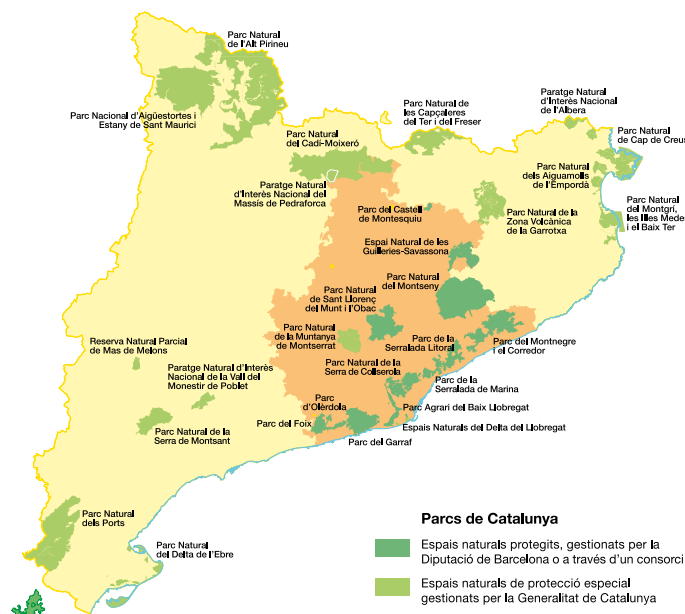
SL-C 147. De la font de l'Alz al Puig Castellar*

SL-C 148. La font del Tort*

SL-C 149. De Sant Pere de Reixac al turó de les Maleses*

* Rutes circulars que tornen al punt d'inici

 Fullat disponible

Xarxa de Parcs Naturals

Opineu sobre els parcs

112
emergències

Parcs de Catalunya

Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona

Parc del Castell de Montesquiu, Espai Natural de les Guilleries-Savassona, Parc Natural del Montseny, Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac, Parc del Montnegre i el Corredor, Parc de la Serralada Litoral, Parc de la Serralada de Marina, Parc Natural de la Serra de Collserola, Parc Agrari del Baix Llobregat, Parc del Garraf, Parc d'Ollerdola, Parc del Foix

Diputació
Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

Gerència de Serveis d'Espais Naturals

Comte d'Urgell, 187. 08036 Barcelona

Tel. 934 022 428

xarxaparc@diba.cat · parcs.diba.cat

Parc de la Serralada de Marina

ITINERARIS SENYALITZATS

SL®-C 150

© J. Cubero

De la Conreria al turó de les Maleses

Diputació
Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

Parc de la Serralada de Marina

© Andoni Canela

Un espai natural protegit, envoltat de civilització, en què el paisatge humà s'endinsa muntanya amunt entre ambients mediterranis

Malgrat la pressió humana, el parc conserva la fauna i la vegetació característiques. El lleure i l'educació formen la part més beneficiosa d'un espai que ha sabut compatibilitzar la natura amb el patrimoni històric a través dels anys.

Al codi QR trobareu més informació sobre aquesta excursió.

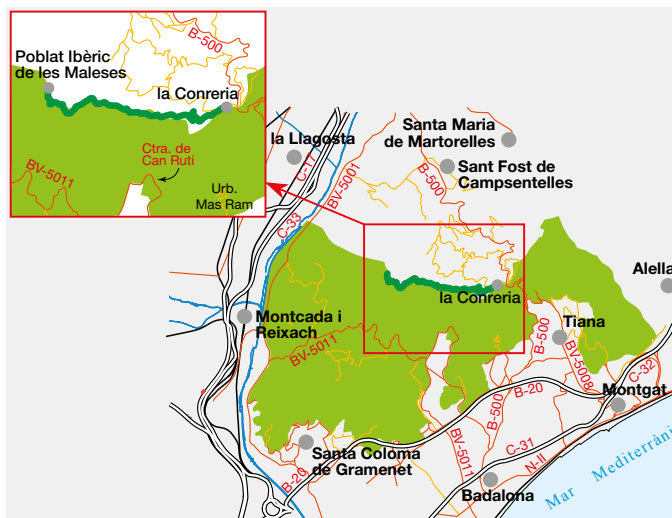
DADES PRINCIPALS

Any de constitució: 1996
Superfície protegida: 2.086 ha

MÉS INFORMACIÓ

Oficina del Parc de la Serralada de Marina
Ctra. B-500, km 6
08391 Tiana
Tel. 933 956 336
p.smarina@diba.cat

Accés al punt d'inici

La conreria, camí Antic de Sant Fost, 5, 08105 Sant Fost de Campsentelles.

En cotxe

– Carretera B-500 i camí antic de Sant Fost.

En autobús

Línies 360 i 362 Badalona – Mollet del Vallès – Sabadell (Sagalés)
Parada: Ctra. de la Conreria - Seminari Menor Montalegre.

En tren

Des de l'Hospitalet de Llobregat en direcció a Maçanet-Massanes, amb parada a Montgat i des d'allà en el servei de bus 360, o amb parada a Badalona i des d'allà amb el bus 362.

Característiques i recomanacions

Distància: 3,2 km, només anada.

Desnivell: 143 m

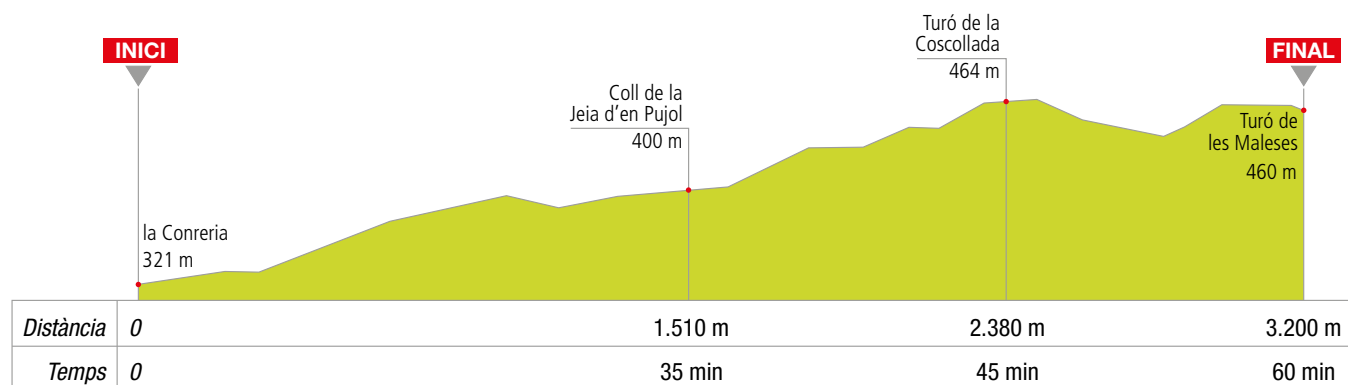
Durada: 1 h

Dificultat: mitjana

Senyalització: línia blanca sobre verd, SL-C 150

Recomanacions:

- Porteu calçat adequat, gorra, aigua i prismàtics.
- No llenceu deixalles ni arrenqueu cap mena de planta.
- Procureu no destorbar la fauna.
- La presència i l'activitat humana han deixat un conjunt de manifestacions arquitectòniques i artístiques al llarg del temps. Cal respectar aquest ric patrimoni cultural. No trepitgeu els murs ni les construccions del poblat.

Descripció de l'itinerari

De la Conreria fins al turó de la Coscollada

Iniciem l'itinerari al costat de l'entrada de l'edifici de la Conreria **1**. Compartim els primers metres de recorregut amb el GR-92 i l'SL-C145 fins a la bifurcació de camins, on seguim recte.

El primer tram del nostre itinerari és una agradable passejada que travessa un bosc adult d'alzina amb roure i una rica vegetació de sotabosc **2**.

A la cruïlla de camins, agafem la pista que s'enfila a la nostra esquerra. Una cadena i un rètol ens recorden que a partir d'aquí està prohibida la circulació amb vehicle motoritzat. La pujada costeruda ens porta a gaudir de les primeres vistes sobre la serralada de Marina, on distingim la Conreria, el turó de Galceran i part de la costa del Maresme.

© Laura Martínez Rubio

Girem a la dreta i, a mesura que avancem, podem veure entre els arbres la plana del Vallès. Passada una antena de radiofreqüència, la pista continua sinuosament. Aquest és un bon indret per trobar-hi rastres de porc senglar: petjades i remenades de terra.

Enfilem una pujada i observem la transició vegetal, cada cop més arbustiva: ginesta, garric, estepa borrrera i negra, bruc i arboç, que és molt present.

Els primers pins ens indiquen que som al vessant solell **3** i el paisatge ens ofereix una magnífica panoràmica sobre el Barcelonès, amb l'imponent hospital de Can Ruti al peu de la serralada.

Tot just al coll de la Jeia d'en Pujol, passat un dipòsit d'aigua, seguim recte, pel camí carener. Continuant per la pista, passem al costat d'una bassa, lloc freqüentat per porcs senglars, teixons, gats mesquers i diversos ocells

© Laura Martínez Rubio

que hi venen a beure **4**. A la següent bifurcació de camins, un majestuós bloc de pedra granítica ens convida a aturar-nos a descansar mentre contemplem les vistes, al capdamunt d'un tram amb força pendent.

Ascendim recte i observem el paisatge. Descobrim feixes de conreu i murs de pedra seca, testimoni d'antics cultius de vinya. L'última pujada ens portarà fins al turó de la Coscollada (464 m), on s'alça una torre de guaita de prevenció d'incendis **5**. Podeu felicitar-vos, ja sou

al punt més alt de l'itinerari i des d'aquí gaudireu d'una perspectiva impressionant. D'una banda, una part de la costa del Maresme i l'àrea metropolitana de Barcelona, que s'estén als nostres peus; de l'altra, la plana del Vallès, on visualitzem fàcilment el Montseny, els cingles de Bertí i el pic de la Mola. Mirant en direcció oest, distingim Montserrat i, en primer pla, el jaciment de les MaleSES, destí del nostre itinerari.

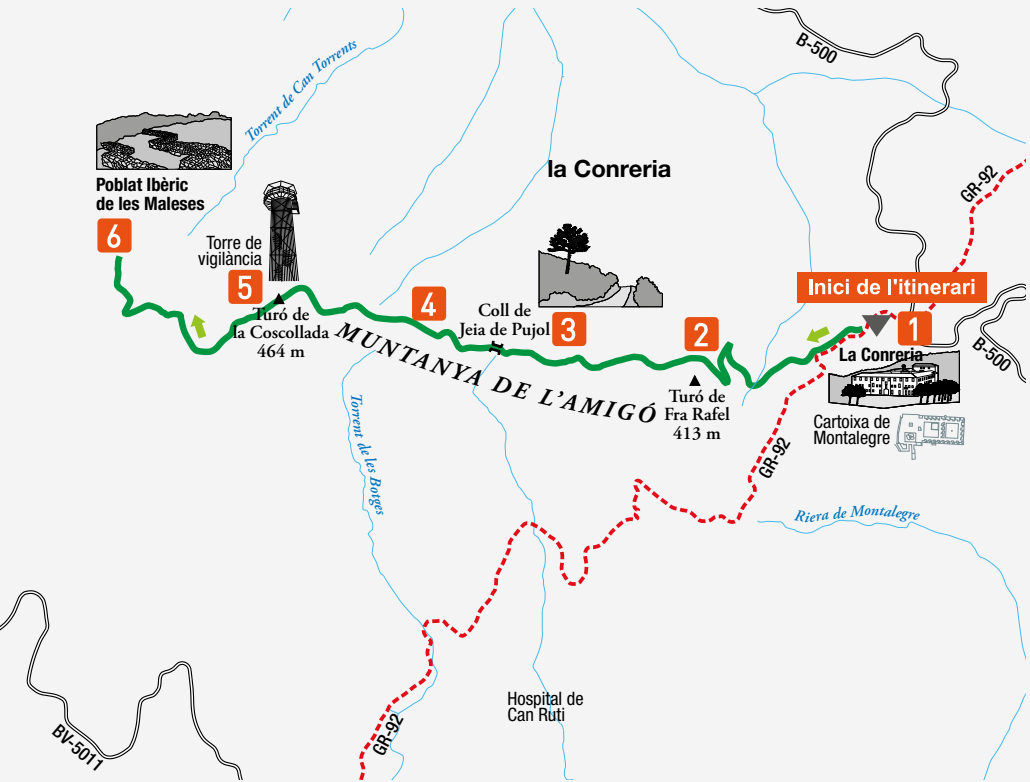
Del turó de la Coscollada fins al poblat ibèric de les MaleSES

Continuem el nostre itinerari per la pista que fa baixada en direcció al poblat ibèric. En aquest tram no seria estrany observar algun ocell rapinyaire sobrevolant la serralada, com xoriguers o aligots.

Després de caminar uns 350 metres, i al mig del que s'anomena el coll de Lliça, trobarem un estret corriol a l'esquerra que ens endinsa en frondosa vegetació on gaudim del cant de diferents ocells, com pit-roigs, pinsans o algunes mallarengues... Després girem a la dreta per un camí de pujada i tornem a girar a la dreta a l'última fita que compartim amb el sender SL-C149.

Un panell interpretatiu ens dona la benvinguda al jaciment de les MaleSES **6**. Si continuem pel camí, descobrim amagat el gruix del poblat. Diferents panells interpretatius ens conviden a imaginar-nos com era la vida d'aquests ibers laietans tot gaudint d'una panoràmica privilegiada.

Tornareu a la Conreria desfent el camí d'anada. Cal parar atenció per no relliscar, ja que és un ràpid descens.

La Conreria

La Conreria, edifici situat al coll de Montalegre, ha tingut nombrosos usos al llarg de la història. Des del s. xii es té constància de l'existència d'una ermita i del castell de Montalegre on avui hi ha la Conreria, i des del 1247, d'un convent de monges agustines dedicat a Santa Maria de Montalegre.

El 1415 els cartoixans compren l'antic convent i s'hi instal·len fins que s'acaba la construcció de la cartoixa de Montalegre. Quan s'hi traslladen, a la Conreria es queden els monjos no sacerdots que es dediquen al conreu de les terres i l'explotació dels boscos, dirigits pel pare conrer (d'aquí el nom de Conreria). Constituï un centre econòmic important: va ser el nexe d'unió de totes les propietats agrícoles dels cartoixans i era on pujaven els pagesos a portar cada any els seus censos i delmes. També s'hi emmagatzemaven cereals, llegums, fruites, llenya i carbó vegetal. Durant el s. xix i principis del s. xx la Conreria assumeix diferents usos: hospital per als afectats del tifus i la febre groga a Barcelona (1821 i 1870), residència d'estiueig i hotel restaurant (1844 i 1902), i sanatori per a tuberculosos.

El 1940 esdevé seminari menor de la diòcesi de Barcelona i el 1962 es construeix la part nova de l'edifici. S'hi formen diverses generacions de futurs sacerdots fins al 1998, any en què passa a ser un alberg i casa de colònies. A l'edifici annex, antiga Casa de les Monges, es troben les oficines del Parc de la Serralada de Marina.

© Giny Comunicació

El bosc del vessant obac

És un bosc ombrívol i humit on abunden les alzines i amb menys presència els roures. Les plantes més característiques del sotabosc d'alzinar que veurem a l'itinerari són: l'aladern, el marfull, el bruc, l'arboç i les lianes (gatmaimó, aríjol, heura).

La vegetació del vessant solell

Antigament al vessant solell hi predominava la vinya, fins que arribà la fil·loxera i se n'abandonà el conreu. Llavors va passar a abundar-hi el pi pinyer. Els incendis, però, hi han propiciat una evolució natural de la vegetació on abunden les màquies, les brolles i les garrigues, vegetació que predomina actualment.

© Laura Martínez Rubio

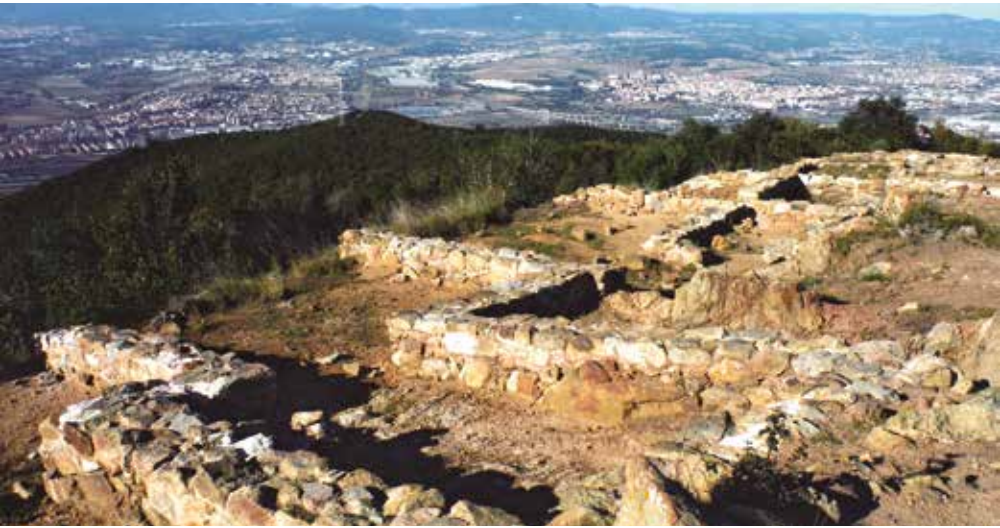
Torre de vigilància d'incendis forestals

Al turó de la Coscollada hi trobem una torre de vigilància d'incendis que data dels anys 90. Junt amb la torre de guaita del turó de Galzeran i la que es troba al vesant sud del Puig Castellar, és utilitzada a l'estiu pel personal del pla de prevenció d'incendis. Els incendis sempre han estat recurrents a la Serralada de Marina, i l'any més recordat és el 1994, en què diversos focs van afectar bona part de la serralada.

Poblat ibèric de les MaleSES

El poblat ibèric de les MaleSES, datat entre el s. iv i el iii aC, es troba al cim del turó del mateix nom, a 462 m d'altura, des d'on es gaudeix d'una panoràmica extraordinària del Vallès fins als Pirineus.

La situació privilegiada de les MaleSES permetia mantenir la visibilitat de tots els poblats ibers, tant els de l'interior com els de la costa, fent de poblat pont, i es podia enviar senyals amb la garantia que serien vistos. El poblat, d'una extensió de 3.322 m², té un carrer central que el divideix en dos: el vessant de Sant Fost, orientat a l'est i el vessant de Montcada, orientat a l'oest. Les cases s'adapten al perfil del turó amb diferents nivells de terrasses i es recolzen en el mur de tancament. A l'àrea excavada destaquen quatre conjunts: la casa del moliner, la del ferrer, una àrea de ritual i la casa d'una família prestigiosa del poblat, la més gran del jaciment. També trobem la casa de l'aigua, la casa del ritual, l'àrea sacra amb l'hemicicle i el cos defensiu. El visitant pot observar els fons de cabanes de la primera fase d'ocupació preurbanística. La primera excavació a la zona la va dur a terme Josep M. Cuyàs el 1928. Les intervencions arqueològiques científiques s'inicien del 1982 a 1985 i des del 2000 ininterrompudament fins avui, amb campanyes arqueològiques anuals, que formen part d'un projecte educatiu amb els alumnes de batxillerat de l'IES Montserrat Miró de Montcada i Reixac. Les visites es gestionen des del Museu Municipal de Montcada i Reixac, que recomanem visitar per completar la visita. S'hi exhibeixen totes les peces trobades que testimonien la pràctica de l'agricultura i la ramaderia i les relacions comercials amb fenicis, grecs i cartaginesos: primordialment vi, oli, salaons de peix, cereals i metalls.

© Laura Martínez Rubio